

Леонід КНОРОЗОК

Зібрання творів

Том IV

Поезія та проза

Ніжин 2024

УДК 82(477)-1

ББК 84(4Укр)-5

К 53

Кнорозок Леонід Зібрання творів. т. IV

К53 Іронічна поезія та проза. Л. М. Кнорозок

Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2024. – 56 с.

ISBN 978-617-527-291-6 (аванс т.IV і т.IV)

Чи знайшов ти радість у житті?

А твоє життя принесло радість іншим?

*Тільки два питання до тебе від богів Давнього Єгипту
на порозі потойбіччя*

ISBN 978-617-527-291-6(т. IV)

УДК 82(477)-1

© НДУ ім. М. Гоголя, 2024

© Кнорозок Л. М., 2024

Від реалізму до іронізму

Мої герої! Не прагну суверенності від них.
Їй-Богу, веселіше з ними! В поезії та прозі був
щасливим: страждав, зростав, творив героїв –
значить жив! Відволікали персонажі та учили –
тривогу і депресію долали! Можливо,
допоможуть читачеві – сенс творчості вбачаю в
цьому! Мені, наприклад, дуже імпонують далекі
в часі, рідше поруч, братів по духу творчі
дарування, з буденністю нічні і денні
борюкання.

Війна! Свідомості і тіл, душі колесування...

Писать – не можна – припинить

Життя моє окреслить творчість.
Вона – безмежність. Лиш ця дівка
спрямує раціо в самотність:
жінки-наркотики, горілка
так не закинуть глузд у бездну,
як творчості шалений безум!

Частина І. ПІВДЕННИЙ БІК АЙСБЕРГА

Мої думки, мої кенгуру

Живуть не просто – учать жити:
де легко рветься – залатати,
збрехать – не більш, ніж депутати!
Логічно тягнуть суть з абсурду –

ні, не молитви-заповіти,
мої герої безтолкові
спускають весело із глузду
і притискають пережиті,

мов саморізом до любові,
життя мого чудові миті –
і випадкові, й тимчасові...
танцюють, творчістю набиті –
щомиті у світобудові!

20.09.23

Глибока, замаскована криївка –
душа людини, схована в лишайник.
І чайками засиджена верхівка
прославить айсберг –
стрінеться «Титанік»!

Зарано знать про небуття –
не все ще знаєш про життя!

Мене не розуміють... Бридко!
Мрячно!
Я їх не розумію – гірко!
Лячно!

*Ми сформовані
з наших думок.*

Будда

Приборкати свій розум – головне.
А там, дивись, впіймаєш невловне!

Мене не стане! Страх льодить чоло.
Ще більший жах: колись же й не було!

*Кохання – нав'язлива ідея,
викликана гормонами.*

Микола Амосов

Гормонами притягнута ідея –
орошена гріхами дульцінея!

*Кохання!? Що воно за птиця?
Скажіть, ну де ж вона гніздиться?*

Шандор Петефі

Від кохання до відрази –
крок за ненависть – і зразу!

*Краще бути заможним та
здоровим, аніж у злиднях та
хворим.*

Народ

Юність є майбутнє безкінечне –
старість є минуле скоротечне...

Кавер пісні Олександра Городницького

*Все перекаты, да перекаты,
Послать бы их по адресу!
На это место уж нету карты,
Идем вперед по абрису!*

*А где-то бабы живут на свете,
Сидят друзья за водкою –
Владеют камни, владеет ветер
Моей дырявой лодкою!*

1960

Сергію Д. 27.09.2023

Все перекаати та перекаати –
я був близьким з їх мамою!
Пливу вперед я уже без мапи
за мандрівною кармою!

А десь дівчатка вже розігріті –
горілку п'ють з полковником!
Керує парус, кермує вітер
моїм дірявим човником!

Як на велику я воду вийду –
вже осінь літа тóркнеться!
Та не подам я нікому виду,
що нам старіть не хочеться!

І раптом хтось там голубить цноту
твою... Нехай не квапиться –
тебе кохаю до повороту,
а далі вже – як трапиться!

Тостерні заготовки

№1

Життя іде невпинним рухом:

пора почухати за вухом;
всіх рідних-друзів похвалить;
налити чарку, повторить:
за дар від Бога – далі жить!

№2

Сміливих бажань:

веселих сподівань
і таких переконань:
щоб завжди і без вагань –
всім кохання і кохань!
А здоров'я – вщерть за грань!

№3

Чарка не остання:

до дна – за кохання:
красиве сміливе грайливе,
натхненне пісенне шалене,
мінливе ревниве щемливе,
взаємне приємне таємне!!!

№4

*Давай за те, що краще там,
де ми з тобою є сьогодні,
не завтра чи напередодні –
за щастя тут, і саме нам!*

№5

*Якщо є мир і вільна воля:
тоді нехай розгляне доля
до виконання три бажання:
здоров'я, грошей і кохання!
В останній пункт, для інтересу,
додати бонус – трохи сексу!*

№6

*Яким би вітром не несло:
куди б кривою не вело –
здоров'я вистачить до скону,
впритул до крапки-забуття...*

*Піднімем чарку, краще повну, –
щоб не прогавити з розгону
момент любові-співчуття...
Так упіймаєм сенс життя!*

№7

Мене вже доля не питає:

бере вже так, немолода,
вже зріла баба – точно знає,
куди приб'є мене вода.
Хильнем до дна за нашу долю,
Щоб не цуралась молодую!

№8

Технарі та ботани!

За родинне тепло, здоров'я і кохання, за волю, мир і гроші, а не за рецесивний алель та гомозиготний стан вашої мами чи квадратний тричлен з нульовим дискримінантом вашого татка!

№9

1. Сім'я – не головне. Це все!

2. Кохання – не головне. Це все!

3. Гроші – це головне. Але не все!

4. Здоров'я – не головне. Але останнього й не треба!

За такі дороговкази вип'ємо чотири рази!

№10

За мир і волю – полігон надій:

корид кохання і феєрій мрій!

Щоб долі-клоунесі на арені

я вірші шепотів свої скажені!

№11

– *Головне: Батьків, Країну й Час
приходу в світ нам правильно обрати!*

*Щоб долю загнuzдати, красиво знать,
щасливо осідлати!*

– А з діточками як? Підкралися, мов
*татъ, і крають, що серпом по
сподіваннях мами-папи...*

– Та з ними вже онуки розберуться!
Помститися за нас у них наснаги
вдосталь: вже не від *мавпи* – з Інтернет-
успадкуванням!!!

– Ага, дійшло – п'ємо за *сподівання!* За
тренування долі і влучне її *втручання!*

Частина II. ГОМО ІДИОТИКУС

*Право на дурість – одна з
гарантій вільного розвитку
особистості.*

Марк Твен

Мені, як Генію, видніше!..

Лінь-дурість-пофігізм... Ну, де щілина?
Там десь і є та златосередина!

*Лиш тільки глупота здатна
втримати швидко-минучу юність
і віддалити обридлу старість.*

Еразм Роттердамський,

1466 – 1536

Усі дурні. Скажу мудріше:
і сам я теж – не є щось інше:
мені, як Генію, видніше!..

* * *

Роздратування – від гордині.
Не дуже рохкайте там, свині!

*Наприкінці нас всіх чекає велике
Ніщо! Але спочатку...*

– Старечі немощі та смерть... Я бачу чітко!
– Провидець! Покажи, кому цього не видно!

Сидів, гадав над таємницею життя-
пиття... Розгадки б не прогавить прибуття!

*Ось дам я хаосу-душі порядок!
Боротись треба. Наливай!*

Які марудні, сірі наші дні!
Від алкопаузи вони нудні –
так, звивина на всіх лише одна,
у алкоголь занурена вона!

Відходить потяг до пригод

Догнати потяг, що пішов,
в ту саму річку двічі,
стрибати вище дупи знов,
в багнюку на узбіччі...

Гострити весь у пломбах зуб,
гламурний глянець дерти
і закидати наглий уд
в потрібні елементи...

Інтим-ескорт.

Деменція, 499.99\$ (€ за курсом)

Ми з Альцгеймером буцались –
мирно, не до крові.

Згодом, ледве не побрались,
вже були готові –
так, Деменція давала
файну перспективу...

Та Маразмом все зламало –
в хвіст його і гриву!!!

Чи Склоріз, чи дід Невроз
по вікну малює?

Не Склоріз то, а Склероз,
Знаю... Він врятує!..

Гламур'я

Блищать спідниці і метуть –
стрункі, на щук похожі,
у довгих сукнях дами тут,
а розрізи ще довші!

Я з келихом. Гнучкий гепард –
ходжу, бомонд киває...
Не п'ю. Як можна – елегант,
від слини смокінг сяє...

Один продюсер – аж злякав,
лапнув мою харизму,
в кабінці: діва натяка
почать з вуаєрізму...

Якесь воно мені чуже –
мистецтво, прикидатись...
Хильнув бокал – пора уже
на працю прокидатись!..

Неначе Толстоєвського хрестив!

...катування нашого існування в тому, що ми вічно самотні, і все, що ми робимо, ми робимо, щоб тікати від цієї самотності.

Лев Толстой

Життя когось безглузде та убоге,
не п'є горілки і не вірить в Бога...
з хилянть спідниць коротких, млосних
не шаленіє геть байдужий посмик!

*Краще знати трохи істинно
хорошого і потрібного, ніж
багато посереднього і
непотрібного.*

Лев Толстой

Волга впадає в Каспійське море.

Ілюстрація Чехова

Так неприємно Ви талановиті –
хвищаєтесь над прірвою у житті!

*Найкраще визначення людини —
істота на двох ногах та невдячна.*

*...Люди і створені, щоб один
одного мучити.*

Федір Достоєвський

Життя серйозна штука? Ти здурів?!
Неначе Толстоєвського хрестив!

Розсміши смішного

*Пу замкнувся у бункері і
відтягує свій кінець...*

Тримаєш сенс життя наприкінці –
коли не дуже впевнений в кінці!

Побачиш ти життя осяйним чудом –
коли вже змиришся з абсурдом!

– О, як я важко пережив Кареніної Ані
гибель!

– Це хто? Твоя любовка??

– Це бариня, що так жорстоко Муму
втопити наказала! А я – з «Чапаєва»,
веселий Петька!

– Який ще Петька?

– Поттер, Гаррі... Верхи на драконі!

**Презенти з лабораторії
«Імені Сенсу Мого Життя»**

Порожня рама для картини

Голий, майже квадрат

Пізній Альцгеймер, осінь 2023

Світлина «Ядутьський пляж»

*Щастя в житті немає, є
тільки блискавиці його –
цінують їх, живіть ними.*

Лев Толстой,
вочевидь про «Лісове озеро».

Шини надуті – ідемо в Ядуть!

Автор

Немає на світі щастя? Як нам бути?

Ловити його відблиски – в Ядуть!

с. Ядуть, 1981-2020

Напхнення – за вуха!

(заклик над столом)

Радість тихо вислизає,
крах у душу заповзає,
а з кишені випирає
моцна дуля. Помагає...

Частина III. КОЛЕСУВАННЯ СВІДОМОСТІ

*Людина повинна аж надто
настраждатися, перш ніж
написати по-справжньому дуже
смішну книгу.*

Ернест Хемінгуей

Епіграфи над Больовим порогом

Часи і гіршими були. Підлішими – аж ні!
1875 Микола Некрасов

*Вбиті тисячі людей, приведені у розпач,
озлоблені, озвірені всі російські люди. І все це
заради чого? 1906* Лев Толстой

*Наука здолала все. Тільки людям не вдалося
стати один одному ближче... 1929*

Еріх Марія Ремарк

У світі немає нічого гіршого за війну. І лише ті, хто випробував війну на собі, розуміють це. У росіян є такий жахливий досвід, якщо не особистий, то від батьків, бабусь та дідусів.
2014

Олівер Стоун

Моя країна хвора, 2014

Андрій Макаревич

Війна Росії з Україною найпідліша з усіх війн, про які я читав і чув. Підліше просто не буває!
2022

Ігор Губерман

В основі буття є зло... Героїзм – єдина відповідь злу. Світ – це місце, де потрібно бути героєм. Україна всьому світові наразі про це і нагадує. Якщо у світі не бути героєм, то ти – поденок. Вибір ось такий! 25.02.2023

Дмитрій Биков

Без права помилування

Світ здичавіло прогресує?
Чи божевільно регресує?
Природі соромно за людство,
за вдосконалене паскудство!

Божественна комедія,
помилка Божа –
диявольська трагедія?
Судить негоже?

Спливає кров'ю композиція...
Бере вже гору опозиція –

ідеї сам диявол генерує:
відходи генетичного сміття –
своїх потворів, виродків буття,
могутній покидьок утилізує!

Вбиває Бога град і смерч,
кинджали типу *Життя-Смерть...*
Так, смерть! Це слово – не пісенне.
Страшне, могильне і журбенне...

Мерзенне слово, живодерне –
до божевілля вже буденне!
Сирена зранку вкотре вила:
Воскресни, Боже! Вбий дебіла!

.....

Я мислю над прологом цим.
Вмирати-Жити.... Крити чим?

Частина IV. КРУТА ГАРМОНІЯ

Аванс-рецензія

Недопечена і вимучена книга!
Без інтриги та енергії канва,
в хрящ зіщулена... Підступна, хитра хвига
з-під рядків у ній тихенько вплива!

Що ти хочеш тут укласти –
 все укладено завчас!
Що ти хочеш тут проклясти –
 все вже проклято не раз!
Що ти хочеш тут украсти –
 все украдено до нас!

Я бажаю всіх жіно́к-
таємниць
і скарбниць
розгойдати до зіро́к-
блискавиць
і зірниць –
щоб звисали-діставали
із гори
догори –
надихали-научали:
ну, гори
і твори!

Вкушать плоди своїх старань –
вершина сенсу всіх шукань!

Ажури життя
(селявізми)

№1

Доля мудрому не суперечить

Життя – сюрприз, нехай мінливий.
Верховна істина – Творець.
Господар – віпадок глумливий.
В основі мудрості – Терпець!

№2

Тут і зараз – завжди знову!

Порядність, скромність – долі усміх.
Ще й чесність роль поважну грає –
так, ви приречені на успіх,
якщо цих якостей немає!

№3

Фривольні бретельки

Крута гармонія порядку,
веселий задум у Творця –
когось направить до початку,
когось підвести до кінця!

№4

Стимуляція співзвуччя

Вона і він... Гармонія не зразу
врятує душу й тіло від засмуктів:
у жінки – симуляція оргазму,
в мужчини – імітація стосунків...

№5

Вічний поклик

Все добре, начебто нівроку
привітно ранок й день махнули...
Та шепче вечір: «Ви би стопку
на всякий випадок хильнули!»

№6

Незбагненність задуму

Хапуги, пройди – аж під горловину
напхають краму і харчів до неба.
А хтось накручує життя пружину,
наївний, мов Творець. Мо', так і треба?

№7

Memento vitae

В житті моментів є багато,
заради кóтрих жити варто!
Між них провалля причаїлось –
там здохнуть сто разів хотілось!

№8

Наріжна брила всіх переконань

- Все тече, міняється весь час!
- А думкі?
- Обнўляться нараз!

№9
Каверзно

Тимчасово все, тимчасово!
І здебільшого – безтолково...
От дощі пройшли вчасно, радісно!
Небуття згадав – так, беззаздрісно...

№10
Важливо

Життя – сюрприз найцікавіший.
Можливо, смерть – сюрприз ще більший!

№11
Невідкладно

Сердёнко безупинно – день і ніч молотить,
не ображай його – дай те, що воно просить!

№12

Геть, думи сумні

або «Contra spem spero!»

Від праці радості чекаєш?
Тобі ж дала природа крила!
Не вчителем, чудово знаєш,
не ішаком тебе створила!

№13

Ідилія

(в букварик жеребця)

Уміє все. В кохання загорнути
охоча завжди: будемо ще пити!
Насправді ж – від дружини відчахнути,
а згодом вже й до себе прищепити...

№14

Цвяхи під кору

Успішні – то терплячі.
Повзеш – не упадеш.
Верховний сенс – в удачі.
Життя – не завжди trash!

№15

Час не прийде – час піде!

Час іде. І я піду.
Всі підём. Як до ладу –
згорнутись вчасно, непомітно
розтануть в часі – то привітно...

«Укршанс – ON»

Ідея Володимира БАГМУТА
Майстер-клас Віктора АНДРІЄНКА

MURKATTO

*Лабу́хи всіх країн, єднайтесь!
Не навіки ж віолончель дримає
негліже!*

Прелюдія

Мене помазав Бог на музиканта,
поклавши руку – в тему, до ладу
я починаю завжди з піцикато
і до глісандо плавно підведу!

Фуга

Намацавши в мінорній ніжній гамі
мецо-піано, тремоло всіх нот –
живий дует звучить без фонограми
твоїх мелізмів блюзовий експромт!

Сюїта

Долаючи всі сумніви, без страху
я акапельно ноти роздягну,
затактом – гармонічно та з розмаху
своїм мордентом тему розгорну!

Концерт

І якщо ми закрутимо легато –
так я ж у цьому майстер-віртуоз!
Крецендо буде форте, без фермати,
усіх фантазій-мрій апофеоз!

Симфонія

Побічна тема? Можна і репризу!
Душі вібрато, тремоло – щоб знов
всю партитуру, зверху і донизу,
я розписав вустами про любов!

Coda

Гучний тріумф учення Зями Фройда
моя свідомість свято збереже:
екстаз, овації – вдалася кода,
якщо в фіналі скрипка **заірже!!!**

Перехідна сторінка до прози

Де злоби тороси,
байдужості стоси
і крига відносин –
чатують спокуси,
ненависті оси
дарують укуси –
там заздрості пси...
Помилуй-спаси!

Частина V.

ПІДСВІДОМІСТЬ РУЛИТЬ

Короткометражна кіноповість з довоєнного архіву

Дія відбувається у дивному спецзакладі. У кадрі голова лектора, який віщає, схоже, з-за кафедри. В очах фанатична віра у свої переконання. Мова, як у робота, без емоцій:

– Ніщо, абсолютно ніщо не є тим, чим видається. От ви впевнені в тому, що суть ваша – плоть, кров і ...

– Лайно! – чути вигук одного із слухачів.

– Так! Суть ваша – плоть, кров, і ви в цьому переконані. Але насправді... – продовжує професор.

– **Лайно!** Відсотки називай! Настав час правди! – знову хтось його перебиває. Крупним планом бородате обличчя у бейсболці, яке киває і суворо ворухить губами. Це, вочевидь, один зі слухачів. Професор продовжує:

– Насправді ж, ми – цифрові біоголографічні голограми, даруйте за тавтологію... Не божі творіння, а творіння музично-математичної матриці... зловісні, темні сили відводять нас все далі

і далі від істини. Ми є цифровим, білкогенним осадом, кристалізацією, це...

– **Лайно!**

– Це оптоглюкопровід від частотної вібрації, мережа 666 Герц. І наші корені лежать у воді. Але не в чистій воді – там сорок відсотків спирту... А на початку був звук. Небесне хрюкання! Гучне, бо брехливе. Ми у Вселенському комп'ютері плодимось. Заздрісно і ненависно, себто щиро! Розум – назовні. Тут Всевишнього не шукайте. Він джойстик загубив, тачпад... А ми гужуємось. Він сам вас знайде...

– Ага, ось ви де! – *радіє чоловіча невизначеного віку, який входить у кімнату.*

Камера показує деталі інтер'єру. Бородате обличчя, яке суворо кивало, виявляється портретом у куточку з надписом «Достоевський Федя, комиз ХХІ ст.». Він ворушив губами за допомогою комп'ютерної анімації. Професор-лектор – хворий у гальмівній сорочці.

Медичний халат на чоловікові, який щойно зайшов, застебнутий на гудзик, що не потрапив на свою місцину, – одна пола нижча за іншу десь на чверть метра. Хворі починають підніматися із ліжок. Отже, це лікар. Бурмоче собі під ніс: «Він

що, не за алфавітом, а за діагнозом мені список зробив? Що за фельдшер, дебіл!»

– Я!

– Що я?

– Дебіл!

– Не вискакуй, тут на літеру «Д» спочатку стоїть «Даун»!

– Ми!

– Правильно, вас тут троє даунів... Ну і як вас відрізнити? Мені що, вашу мать-татка питать?.. У всіх однакові пики, під одну ширінку... Як таїтянки на Бора-Бора, куди сховався від обридлого соціуму Поль Гоген, де і знайшов собі музу для свого брутального «Мобі Діка», а з ним і Герман Мелвілл надихнувся для своїх гарнот на лоні... чи природі... під буйну і щасливу старість! Чи навпаки, під юність! Завжди плутаю: Мелвіл-Невіл¹... Гогá-Гоген... Бóра-Бóра, Бáден-Бáден, Манé-Монé... Якась манá-манá! Не розрізняю – хоч бери та на ваших вухах зарубки роби... Позначати вас, як кіз Робінзон Крузо! Ідіоти...

– Я і мій товариш!

¹Невіл Лонгботом (англ. Neville Longbottom) — герой світу Гаррі Поттера. Народився 30 липня 1980 року. Навчався у Гогвортсі на факультеті Грифіндор.

– Так, знов накладка – два ідіоти. Помовчіть, спочатку з дебілом розберемось! Ти один?

– Зараз один, але звечора ще хтось скакав!

– На яку літеру?

– На мені. Кругом ліжка.

– Діагноз є?

– У кого?

– Хто скакав!

– А хх.. його знає! Але кремезний, мов Мобі Дік!

– Так і запишемо – Гоген... тьху... Мобі Дік... Чи Мелвілл... Заплутався я!

– Викреслюйте!

– Що таке?

– Ніхто не скакав, мені привиділось!

– От, бня..., дебілюга!

– Тут я!

– Що таке?

– Це я, Білюга!

– Я сказав шизувати..., е-е-е, шикуватись не за погонялом-прізвищем, а за діагнозом!

– А це в нього такий діагноз! Білочка чи біляк-білюга, ну, біла гарячка, по-вашому...

– Ти, лежачий, помовч!

– То я скакав!

– Записую: «Лежачий олігофрен скакав кругом ліжка...»

– Куди мені! Він примусив. «На баранчика» посадив, примушував у коридор виїжджати... пришпорював сам себе, дебіл!

– Я!

– Знаю, ти дебіл... Що ти робиш? Звідки у вас степлер?

– Вуха прошиваємо. Скобами. У мене один пірсинг, у нього – два і т. д. Щоби різнитися. Не треба нам зарубок...

– Ви нормальні?

Олігофрен:

– Якби я сумнівався, що ненормальний, то був би з вашого боку барикади! Викреслюйте, я пожартував – ніхто ні на кому не скакав!

Лікар дивується:

– Що за жарти? Як же це я пропустив літеру «А»? Де аутист?

– Гонить основний інстинкт! Полює за протилежною статтю!

– Він що, у жіноче відділення прорвався?

– Он у ліжку. Під ковдрою!

Раптом з-під найближчого ліжка тихенько вигулькує розкуйовджена голова і смикає лікаря з блокнотом за ногу. Той радісно вигукує:

- Ага, так ось ти де! Та ти, фельдшер, шалун! Ти якого хх... хріна такий список зробив?
- А, не на часі! Мене пов'язали!
- Як???
- Так – ліву кросівку до правої... чи навпаки... шнурками! А ще намагались гудзик від комірця до матні пристебнути...
- От живодери! Як же ти дався?
- То все «Походження світу»². Я такий емоційний. Психомоторна функція розклеїлась...
- Це ти про комікс того графомана-параноїка з ізолятора?
- Та він скоріш фотоман... Ти бачив ілюстрації? Та куди мені! Всі примірники на ЛКК. Пані лікарка, *Маруня*, заввіділкою, рагменти деяких укрупнених планів ідентифікувала: поліфонію позицій... селф-реляцію... інтрапсихічне чергування фігури і фону... інтерсексуальні феміністичні перспективи... перенесення психоаналітичного фокуса на рольові ігри...
- Дай почитати, ти мене збуджуєш!

² «Походження світу» (фр. l'Origine du monde) – відома картина французького художника Гюстава Курбе, написана у 1866 році. Картина довгий час сприймалася як художня брутальна провокація і її понад 120 років не демонстрували глядачам. (Тут і далі – прим. автора)

– Хто сьогодні читає, дивитися і лайкати, чи *пóстити* треба.

– Я не *пóстю*... Дай полайкати!

– Та кажу ж, на лікарсько-контрольній комісії розгребли...

Репліка з крайнього ліжка:

– Мені теж приспичило. Маргінально. Пустіть у куточок!

Лікар:

– Ану, покажи, що за спиною ховаєш?

Хворий здоровань:

– Він вас розводить! Його треба стерилізувати! Частково і в цілому. З ніг до голови. Але почати з лоботомії.³

Лікар вихоплює з-за спини у хворого, що проситься, уривок аркуша:

– Де друга половина?

– По-інтимному пішла...

Лікар здивовано зачитує з відібраного листочка:

³ В 1949 році Егаш Моніш отримав Нобелівську премію з медицини «за відкриття терапевтичного впливу лоботомії при деяких психічних захворюваннях», а вже починаючи з 50-х років операція поступово почала опинятися поза законом в багатьох країнах світу. В СРСР лоботомія була офіційно заборонена 1950 року.

– «Скинемося на кілера!» Якась відомість...
Що воно за петиція? Еге, здається Вищий розум
вже налапав джойстик! Ви проти кого всім
стадом дружите? Аж завидно. Але не затишно!
Колего, по чім броніки? Наразі, на розі Амосова і
Шевченка вони там начебто дешевші... з-під
поли, не легально... кевларові...

Фельдшер, вилазить з-під ліжка:

– Так і є! Маруня минулий обхід робила в
броньованому корсеті... так мені видалось...

Лікар:

– Тю! Я думав, що це прикид для рольових
ігрищ... силіконові накладки. Приємні, принаймні на
дотик. Здорово заводить – я утвердився... в своїх
почуттях і намірах! Ох, це жіноче віроломне
прикидання – рушійна сила кохання... Мого
(хвалькувато): Джага-Джага, а не якісь там Сусі-
Пусі!

Фельдшер:

– На Бора-Бора?⁴

У кадрі знов професор-лектор:

⁴ Бора-Бора – назва дачі кума автора в районі Котів
(Чернігів), з мангалом, гамаком і басейном, вода в
якому в липні-серпні нагадує зелений борщ на Бора-
Бора (острів у Французькій Полінезії).

– Ага, переконались! У вас фрустрація потреби в самореалізації, в досягненні успіху!

Хворий з ліжка:

– Знову по-маргінальному приспічило!

Фельдшер:

– Ну, а я що казав! Є *діагноз!*

Вигук:

– **Лайно!**

Лікар:

– Та що це за КОЗИР? Він діагноз, чи своє прізвище так шляхетно весь час вигукує, демонструє запашну алегорію з тонким амбре гумору... Справді, невловимий шарм поезії! Якщо це діагноз, то чи підтверджений ЛКК? Що воно за інсайд-джокер? Симулянт? Крота запустили? Ану колись!

Фельдшер:

– Це не діагноз. Це стан душі, покликання, призначення... Професія. Він у нас поет у третьому поколінні! Є визнання!

Лікар:

– Поет? Ну, тоді це точно діагноз. Але не вірю! Трьох поколінь не достатньо! Тільки досвід не менш, як семи поколінь сформує такий міцний вирок – поет! А якщо з визнанням, то це важкий, безнадійний випадок. Хто тобі дав цей підписний лист, козел? (*махає листочком перед очима хворого*).

Хворий:

– Нічого я тобі не скажу! Фільтруй хрюкання! Пам'ятай клятву *ГіппоПократа* – головне не нашкодити блаженному! Ти без діагнозу, бо малообстежений! Головне в житті – знайти своїх... І не продати!

У кадрі лектор:

– Земля – плаский манеж, 39 тис 999 км і 99 метрів і 99,99 см в діаметрі. В центрі..., – *лектора перебиває вигук:*

– **Лайно!**

– В центрі – П.У.П., тобто Північний Унополюс, – *продовжує лектор*, – від нього протилежне вістря стрілки компаса завжди вказує на велетенські крижані тороси, що обмежують арену. Це щоб ми не розбіглись! Вся ця земна паляниця плаває у – *ні пари з вуст про лайно!* – вся земна піца з хробаками плаває у порожнечі! За цим крижаним бар'єром знаходиться ентропія жаху, ще моторошнішого, аніж тут, у нас на манежі. Ну, майже... Тихо там, але спокою нема! Так, – *професор говорить погрозливо, із притиском*, – там ніяка падлюка не заважає! Туди «Смотрящий» Розум відправляє всіх, як награється... У спиртовому, себто, Світовому ефірі зависли енергетичні субстанції, себто душі. Це екстракт, квінтесенція

отих цифрових біологічних голограм, відходи, що спресувались від хробаків, що вже відгужувались у цій балаганній довбні. Кожному по заслугах – когось чіпляють на гачок під ребра, когось під зябра... Гачки звисають на аспідних карбонових оптолинвах з чорної діри. Як розпушений кобилячий хвіст. Розширюється в безмежність – синхронно з Всесвітом. Деяких, особливо заслужених, – на куکان! Висять ті душі, чекають... Даремно! Вічний жах і хаос! Моторошний, пекельний відчай! Це строго логічно випливає з абсурду мирського життя. Там, у засвітніх блогах, всі безнадійно безсмертні. Їх енергія підживляє Сонце, зорі і місяць, змушуючи ті зорі і планети кружляти над манежем. Цю космологію розгадав Коля Тесла і направив їх, тих душ, енергію, до людства. Заздрість і ненависть він перетворив на електрику. Намагався взяти мінімальну – меншої вже не можна! – дозу енергії, і той мінімум заздрості і злоби ледь не розколов Землю! Пам'ятаєте метеорит біля Тунгуски? Він думав, це на користь тим, що ще живі. Правда, тимчасово, спасибі силам грібучим небесним! А живих, на манежі цирку, теж хтось доїть – а саме через язик. І не той, язик, що лиже, а через усну мову. Та, власне, і через письмову, в соцмережах...

Чим довший язик, тим краща антена. Гляньте на Ейнштейна! А досягнення науки – коспірологічна брехня, фальшивки і містифікація. Гагарін з Армстронгом сиділи в боксах. Гагарін – у Корольова на дачі, а Луї Армстронг – в джаз-пабі, десь у Новому Орлеані. Земна кулька – мультитик. Всесвітня змова олігохряк-масонів, кучки правителів Землі-манежу. А ще деякі поклоняються препуцію господньому, шаману-тімоті і сивим макакам, нібито нашим пращурам. Змушують вірити у ніщо, тобто химеру, сиріч фантом..., бродять, вдивляючись у безкінечність, шукаючи Землі краю-раю, свого ідеалу... Це в кращому випадку! В гіршому – розв'язують війни, а це найстрашніше лихо! Найпаскудніше, бо рукотворне. І Верховний безпорадний – нагадую, він джойстик загубив! Пульт керування знайшло, точніше поцупило, всесвітнє зло – хто конспектує, пишеть з прописної, бо воно...

– **Лайно?** – *істерично верещить, висловлює надію божевільний з діагнозом «Поет».*

– **Гівно!** – *сердито відрізає професор.* – Іди, нахх... нахв... на хвилинку хоч заткнись! Дістав уже, вельмишановні колеги, дістав ось такі вам підсумки: воно, всесвітнє зло, змушує всі блудливі переконання плоскоземельців нашаровувати, нанизувати йому, тому злу, на роги: заздрість,

ненависть, зажерливість, гординю... **греби вашу гать, гріховна свино... спільноту!**

Лектора перебивають вигуки від хворої спільноти:

- Божевілля – не гріх!
- Ми, ідіоти, – найщиріший прошарок!
- Придурок не збреше!
- Параноя ріже заздрість під корінь!
- Право на безум – невід’ємна складова вільного суспільства!

– Легенька придурь – запорука духовної невразливості!

- Порівняння з нами вас щасливить!
- Ідіотизм робить нас нездоланими!
- Дебілізм – кращий союзник влади!
- Ми – рушійна сила соціального планктону!
- Дорогу випускникам училища Дауна!
- Дебілізмом по маразму!
- Глибше нас не ущербнѳти!
- Ми – з діагнозом!
- Геть недообстежених!
- Дайош вожака!!!
- Дорогу буйному!

Фельдшер:

– Ого, як їх пробирає! Нутром навиворіт! Як депутати з трибуни!

Лікар до фельдшера:

– Зачекай, я законспектую ці оголені постулати щастя... А ти поки що ширінку застебни, колего!

Фельдшер:

– Придурки, передайте степлер! Ви ж мені гудзик від штанів відірвали!

Лікар:

– А чого ще чекати від маргінального люмпен-інтелігента, інваліда розумової праці і системи освіти, розтоптаного хворобою на узбіччі карми... Соціального аутсайдера, котрий втратив орієнтири, опустився на дно і вже занурився в мул! А знизу вже стукають! От маргілюга!

Фельдшер:

– Колего, ви це про кого? І **хто ти, взагалі, такий?** Інтерн?

Вигуки від хворої спільноти:

– Так йому! Щоб не вилазив зі свинячим рилом і розпанаханою матнею!

– Ваше середовище з першої секунди вороже! Як і всяке зовнішнє, з першої секунди появи на світ!

– Прагнемо ідеалу – нейтральне!

– Байдуже середовище – захмарна мрія ідіота!

– Свободу лайканню!

– Не натягуйте опасок цнотливості на жереб-талан!

– Кожній особині життєвий сектор!

– Дайош особистий закуток!

– Затишну гавань дауну!

– Кожному дебілу по *лагуні*!

Фельдшер, загрозово:

– Маруня кожному *дасть... лагуну...* По черзі!

Вигуки хворих:

– Перевертні, ескулапи-костоправи-душеломы в білих халатах! Не плутайте ситуацію з проституцією!

– Мелодію – з анатомією!

– Бюстгальтёр – з адюльтером!

Вусатий дебіл вибалушує язика. Мовить:

– Скажіть їм, щоб вони не підслуховували мої теорії!

Лікар:

– А це ще що за лобстер?

Фельдшер, бурмоче щось сам до себе, заглядає у свій смартфон, вочевидь гуглить: «Лобстер, він же омар, він же – майже лангуст, він же велетенський морський краб... Ну, майже. Він же – майже рак... Так, значить, раком дивишся!»

Лікар до фельдшера:

– А ти щасливіший за мене! Ти ще заглядаєш в Камасутру!

Хворий знов показує язика:

– Я не раком! Я – Ейнштейн! Вам що, повилазило?!

Один із даунів:

– Бреше! Он у кутку справжній академік-лектор, теоретик! Під себе уклав квантову органіку...

Хворий з язиком:

– Самозванець! Який з нього укладач квантової? Він же жодного разу язика не висолопив! Органічна профанація, компіляція, імітація, симуляція...

Дебіл до Ейнштейна:

Е, та ти ще щасливіший за нього (киває на лікаря), бо дебільніший! Та і за них! (киває на глядача).

Хворий з ліжка, стогне:

– Оо-о, як ми уміємо! Наше кредо: ракурсом по Nota beni!

Дауни по черзі:

– Краще вже крейдою по Tabuli rasi!

Памперсом по Status Quo!

Лікар, крутить носом:

– Мда... Вагомий аргумент! Повстання алгоритмів!

Фельдшер:

– Тут вже не до *лагуни-Маруні...*

Лікар, злякано озирється на двері:

– *Де Маруня?*

Маруня, з дверей, у супроводі двох санітарів, дуже суворо до лікаря:

– *Я, глядь, тебе попереджала: ще раз одягнешся лікарем – ізолюю! Фіксуйте його!*

Маруня суворо вигинає татуйовані брови, здіймає монументальні груди, стискує виразні, аж фіолетові, силіконові вуста і промовляє, здивовано помічаючи глядачів (в об'єктив камери):

– *О!*

Після паузи:

– *А вас, глядь, хто випустив??!*

ЗАТЕМНЕННЯ

ЗМІСТ

Реалізм & Іронізм	3
Частина I. ПІВДЕННИЙ БІК АЙСБЕРГА	4
Мої думки, мої кенгуру	4
Кавер пісні Олександра Городницького	8
Тостерні заготовки	10
Частина II. ГОМО ІДІОТИКУС	14
Мені, як Генію, видніше!	14
Відходить потяг до пригод	16
Інтим-ескорт. Деменція	16
Гламур'я	17
Неначе Толстоєвського хрестив!	18
Розсміши смішного	20
Презенти з лабораторії	
«Імені Сенсу Мого Життя»	21
Частина III. КОЛЕСУВАННЯ СВІДОМОСТІ	23
Епіграфи над Больовим порогом	23
Без права помилування	25
Частина IV. КРУТА ГАРМОНІЯ	27
Аванс-рецензія	27
Ажури життя (<i>селявізми</i>)	29
Муркато	35
Перехідна сторінка до прози	37
Частина V. ПІДСВІДОМІСТЬ РУЛИТЬ	
(<i>кіноповість</i>)	38

Леонід Михайлович КНОРОЗОК

Зібрання творів

Том четвертий

Іронічна поезія і проза

Редактор – Оксана Капленко

Літературний редактор – Олександр Гадзінський

Макетування – Віктор Стрілець

У книгах та слайд-шоу використані світлини з колекцій

Віктора Головіна, Олександра Вобленка, Сергія

Давиденка,

Леоніда Кнорозка

Дивись: Репозиторій НДУ імені Миколи Гоголя / Кнорозок

Леонід

Підписано до друку 30.04. 2024 р. Формат 60x84/16

Папір офсетний

Гарнітура Times New Roman Обл.-вид. арк. 1,43 Тираж 10
примірників

Замовлення № 804

Ум. друк. арк. 0,41

Видавництво

Ніжинського державного університету
імені Миколи Гоголя.

м. Ніжин, вул. Воздвиженська, 3А

(04631) 7-19-72

E-mail: vidavn_ndu@ukr.net

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи

ДК № 2137 від 29.03.05 р